Ч. 81 (12.737). Львів, четвер 16. квітня 1931. Pocztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол. Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Політичне обличча Волині.

(Кореспонденція з Волині.)

I.

Що українське питання в Польщі мусить бути нарешті розвязане, про це вже говорять самі польські політики. І не тільки говорять, але й дещо підпринимають у цьому напрямку. Біда тільки в тому, що вони говорять і роблять по ріжному — як у часі так і в просторі. За часів соціялістів говорили й робили одно, за часів ендеції — друге, а тепер у часі санації — третє.

Пепеесі й інші соціялісти хотіли розвязати українське питання в розумінні з масами понад головою „націоналістично-шовіністичної інтелігенції; з цією метою вони пильно закладали на наших землях свої партійні станиці (пепеесп й визволенці), від яких сьогодні остали заледви непомітні сліди.

Ендеки за часів Ст. Грабського надіялися „розвязати" українське питання протягом 15 років, запевняючи себе й усіх, що ці маси є нічим іншим, як лише сировим етнографічним матеріялом, з якого можна все зробити при допомозі польських та утраквістичних шкіл, ріжних товариств, „домів людових" і т. д.

Теперішня санація вернулася до методів пепеесів і устами п. Голувка теж заявила, що вона склонна порозумітися з українськими масами понад головою української інтелігенції, тобто зробить з цими масами, що схоче; вистарчить для цього кількох десятків еміґрантів і російських батюшок.

Це в часі. Щож до простору, то в Галичині „розвязувалося" й „розвязується" українське питання одними способами, на Волині — другими, на Поліссі — третіми, а на Холмщині — ще іншими.

А в результаті? „Розвязання" не посунулося вперед ні на один крок. Меншостева болячка не тільки не проходить, але набирає хронічних форм. Знавці діла твердять, що старі хуторянські способи лікування подібних недуг „пусканням крови" чи „зашіптуванням" помилкові й шкідливі.

Та галасливі ревеляції з приводу „переговорів" і лікування на місцях меншостевої болячки цими хатніми ліками знахорів і ворожок свідчать про те, що польські політики ніяк не можуть зрозуміти причин свого невдалого розвязування українського питання. Візьміть Волинь. Скільки тут випробовано ріжних хатніх ліків! І все надармо. Останні ліки еміґрантського походження теж не дають бажаних наслідків. Чому? Очевидно, що з поля зору польських політиків вихопилося щось такого, без чого українське питання не може бути розвязане.

II.

В останньому часі рецепти майже всіх польських політичних груп на Волині зводяться до двох ліків: або угода з деякими ґрупами української інтелігенції або — порозуміння з масами понад головою цієї інтелігенції. Як у першому, так і в другому випадку конечною метою є *маси*: або польські кола здобудуть ці маси через українську інтелігенцію або безпосередньо оминаючи її. Перша постановка питання булаб може і правильною лише тоді, колиб брати під увагу всю українську національно-настроєну інтелігенцію, за якою йдуть маси, бо вона говорить те, що ці маси думають. Ріжниця є лише та, що політично вироблена, навчена досвідом життя інтелігенція менше піддається пориванням почуття і тому є менше опозиційна, ніж самі маси, що живуть почуттями. Особливо є це характеристичним на північно-західніх землях.

Маса, як той сфінкс, тут мовчить, але її домагання та сподівання є максимальними в той час, як місцева інтелігенція, яку вважають за страшенно опозиційну, висуває домагання майже мінімальні: пошанування конституції й окремих законів, справедливих вільних виборів, справедливого переведення рільної реформи та вільної культурно-освітньої та господарської національної праці, як підстави до національного іституваня й розвитку всіх своїх національних собливостей, та, нарешті, піднесення свого добробуту.

З цих коротких уваг ясно видно, що обидві згадані рецепти: порозуміння з інтелігенцією та порозуміння зі самими масами понад інтелігенцією — є помилковими. Колиб українська інтелігенція пішла на якусь специфічну „угоду", маси цієї „угоди", наслідком свого максималізму, не прийнялиб, від інтелігенції відвернулисяб і пішлиб шукати собі інших провідників. „Порозуміння" з масами безпосередньо є річчю неможливою наслідком зміцненої опозиційности цих мас.

Senex.

Розчаровані.

Рим, у квітні.

Іде Великдень. Але настрій у нас не великодній, — дощ іде, холодний, навколо… гори снігом вкриваються, і на вулицях, забитих звичайно народом, що поспішає за святочними орудками, пусто та непривітно. Не по великодньому…

Правда, окрім „погодових" причин, існують мабуть ще й інші причини загального похмурого настрою. Життя стає все трудніше, і все менше вільного гроша залишається на ті великодні закупки… якщо і загалом залишається… На ріжних тих конференціях, в офіційних промовах ви все частіше чуєте бадьорі слова, все частіше довідуєтеся про близьку — „хоча і повільну" — поправу світових економічних відносин, але середній громадянин того нічого не хоче знати, — він відчуває лише скруту й мізерію і — нарікає… Не так дуже голосно, щоб бува не трапилося якої халепи, але, без сумніву — нарікає.

Шепоче десь по закутках. Оповідає ріжні несмачні анекдоти, скаржиться, зітхає за добрими часами, коли життя було таке легке та веселе, і, покладаючись на дискретність приятелів, що не зрадять, не видадуть, переказує „з певних джерел" оповіджену „правду"…

І та „правда" росте, шириться, набирає характеру міту, леґенди, анонімного народнього твору, що поволі тратить все більше риси індивідуальної творчости і від кожного нового оповідача дістає якусь вкладку в творчість величезного колективу незадоволених і похмурих.

Трудно жити! Заробітки малі, витрати великі. І хоча фашистівська революція ніколи не обіцювала італійському народові „раю на землі", як революція більшовицька, але незадоволені нарікають на те, що фашистівська революція, мовляв, завинила, вимагаючи все нових жертв при будуванні нової корпоративної фашистівської держави. Чи не краще булоб іти тими самими шляхами, що ними йдуть всі інші европейські народи?…

Алеж і ті народи терплять важку крізу! І якби Італія пішла тими самими шляхами давнього лібералізму, вона терпіла би ще більше…

Але незадоволені не вірять. Незадоволені нарікають, натеж вони і незадоволені!…

І вища фашистівська єрархія починає говорити про „контрреволюцію". Сам Муссоліні помістив у другому числі часопису для молоді — „Фашистівська Молодь" — цікаву та гостру статтю.

Муссоліні ділить ворогів революції на 4 катеґорії: на боягузів, що „бояться перетягнути струну"; на ледачих, на спекулянтів — політичних, економічних і моральних і нарешті на розчарованих. Розчарованих — щиро чи нещиро. Розчарованих, бо не осягнено мовляв революційної „досконалости", розчарованих, бо „засоби", що іноді вживаються лише відповідають людям і обставинам. Розчарованих, або тому, що революція не відбулася відповідно до всіх знаних зразків, і що занадто мало голов покотилося з плеч внаслідок довгого терору, або навпаки тому, що трохи терору таки було або може бути. Розчарованих тому, що не всі люди показали себе на висоті свого становища. У них виявляється огірчення непризнаного генія або стратега.

Не тільки в Італії, але скрізь, де відбувається тяжкий процес розвитку народу забувають, що світ все ще є неусталений, усе він ще є в процесі „роблення“. І в нас не повинно бути місця для боягузів, ледачих, спекулянтів та „розчарованих...“ Особливо для цих останніх!

Тому, коли чую про одного з таких, що в хвилину великої щирости виливає їдь свого розчарування на національні інституції і то в момент гострого національного напруження, коли обовязком кожного громадянина є, коли не змагатися, то бодай мовчати...

Коли чую про це й читаю, тоді не жалую, що я на цей Великдень не з вами, а на чужині...

Евг. Онацький.

—o—

Кріза европейського цукрового промислу і наше хліборобство.

1. Европейський цукровий промисл і його конкуренти.

Европейський цукровий промисл переходить від ряду літ поважну крізу. Головною її причиною є конкуренція дешевого і подекуди кращого на індустріяльні цілі тростинового цукру, який чимраз твердше стає на світових ринках бючи бурячаний цукор передовсім низькими цінами. Другою причиною крізи европейського цукрового промислу є обниження життєвої стопи европейського консумента, а через те сильне поменшення внутрішнього споживання в продукуючих бурячаний цукор державах.

Зменшення консумції бурячаного цукру на закордонних та краєвих ринках привело до збільшення маґазинованих запасів, які від 1928 року зростають дійсно в скорому темпі. Коли в р. 1928-ім були запаси цукру в продукуючих европейських краях 3,275.500 тон, то вже в р. 1929 зросли до 3.661.500 тон, а в р. 1930 до 3.996.500 тон. Найбільшу надвижку виказувала з кінцем 1930 р. Німеччина, бо 1½ міл. тон, по ній Чехія 800.000 тон, по цій Польща 461.000 тон. Менші надвижки були в Англії, Бельгії, Голяндії, Франції і Мадярщині. Одначе ці непродані надвижки бурячаного цукру мали надзвичайно малі вигляди на збут, бо справа з тростиновим цукром була багато гіршою. Тростинового цукру маґазиновано, як непродану надвижку в Злучених Державах, Кубі і Джаві в р. 1928 — 5.002.100 тон, в р. 1929 — 6.164.300 тон, а в р. 1930 — 7,604.400 тон. При таких величезних запасах мусіла прийти неабияка конкуренція на світових ринках, а через те й неймовірно низькі ціни. Сьогодні нема вже одної держави в Европі продукуючої цукор, в якій ціни на цукор внутрі держави булиб нижчі ніж на цей сам цукор за кордоном. Всюди примінюють дампінґ, даючи власний цукор при експорті за нижчу ціну, ніж у власному краю. А це тільки тому, щоби можна на експорті відбити собі самокошти, забираючи вже з краєвого консумента потрібні зиски. При цім поставленні справи мусить краєвий консумент доплачувати за себе і за закордонного консумента для власного фабриканта, а часто і за власний цукровий буряк. Один з куріозів розхитаного господарського ладу.

Коли тростиновий цукор є вже не тільки небезпечним конкурентом, але рішучим паном світових ринків, то другий конкурент европейського бурячаного цукру — радянський цукор — є щойно в початках. Але свій хлопячий вік використовує він на те, щоби де можна (а ці можливости у нього є сьогодні дуже малі) робити заколот у цінах. В останніх днях заоферували з СРСР цукор в Японії по цінах 15 проц. дешевших і цим понизили ціни тростинового цукру, а це посередньо відчуто й на інших ринках. Та покищо СРСР не може, поза хвилевим шкодженням, робити конкуренції масою товару, бо його не має. Одначе тут і там продані дешево хоч би малі кількости нервують европейський цукровий ринок, який сьогодні стоїть під непереможеним тягарем величезних власних і ще більших тропікальних та американських непроданих запасів цукру.

2. Европейські держави обмежують продукцію цукру.

Безпощадне кидання все нових запасів тростинового цукру на ринки змусило европейські держави, що продукують і експортують бурячаний цукор, заняти однозгідне — по змозі — оборонне становище. Та тут стрінулися вони з явним спротивом продуцентів тростинового цукру, які поставили просто умови, скільки цукру европейські держави можуть і сміють дати на ринки. Европейський цукровий промисл пішов на балачки, як це звичайно у слабшого буває, та по довгих торгах виборов у представників головних продуцентів тростинового цукру: Джави і Куби, що йому вільно вивозити без взаїмного поборювання певну кількість продукту. В р. 1929-30 виносив цей вивіз 1.445.000 тон, а на рік 1930-31 (надходяча кампанія) призначено на 15 проц. менше, себто тільки 1.229.000 тон. Лише стільки зможуть дати продукуючі цукор европейські держави на світові ринки.

У висліді цієї умови відбулася в Брюсселі в грудні 1930 р. Міжнародня Цукрова Конференція, яка по довгих і тяжких нарадах призначила на вивіз з поодиноких держав такі скількости:

Німеччина	200.000	тон
Чехія	590.000	„
Польща	320.000	„
Мадярщина	87.500	„
Бельґія	31.500	„
Разом	1,229.000	тон

З таким поділом експорту не погодилася Німеччина і в січні та лютому ц. р. відбулися дальші наради, які признали Німеччині евентуальний додатковий експорт.

З цього видно, що експортові скількости є ледви частиною надвижки цукру поодиноких країв, а в слід за тим мусить прийти і дальша обнижка експортових цін, що безперечно відіб'ється на цінах цукрового буряка, а тимсамим на хліборобах-продуцентах.

Рівночасно з тим треба ствердити, що кріза продукції бурячаного цукру, а з цим і цукрового буряка буде поглиблюватися, бо ледви чи зможе видержувати конкуренцію тростинового цукру, а з тим і наказів його продуцентів. В попередньому році відбилося це на продукції цукрового буряка в Польщі таким чином, що плянтації зменшено на 33 проц., знову ж у цім році зменшують ці плянтації далі ставлячи ще й ряд нових труднощів до ціни буряка включно.

Так то і наше хліборобство безпосередньо відчуває зменшення европейської продукції цукру, а його специфічна структура, а саме в більшости малоземелля, робить цю крізу в деяких околицях нашого краю спеціяльно дошкульною.

В кожному випадку рожеві гороскопи власної нашої цукроварні і подібних надій треба супроти цієї крізи відложити на кращі часи.

Інж. Евген Храпливий.

—o—

З українського наукового життя

за кордоном.

27. березня ц. р. відбулися річні загальні збори Математично-Природничого Товариства при Українськім Педаґоґічнім Інституті ім. М. Драгоманова в Празі.

Це товариство перетворилося з бувшого біольоґічного Т-ва, що заклавшися в 1926 році, по недовгім істнуванню припинило свою діяльність, бо більшість його членів виїхала за межі Чехосл. республіки. В 1928 році з ініціятиви проф. д-ра В. Гармашева і інш. заклалося спочатку Природниче Т-во, яке по році істнування перетворилося в Математично-Природниче. Поширенням своєї діяльности втягло більше людей до праці і, як видно з річного звіту, успішно розвивається. Бо діяльність Т-ва безперечно треба признати успішною, коли напротязі шкільного року, що 2 тижні відбувалися засідання, на яких члени Т-ва знайомилися взаємно з вислідами своєї праці.

За минулий рік прочитано 9 рефератів: 1. інж. Гр. Грицай: „Про ділання сил, яких досіль не бралося під увагу у фізичній ґеоґрафії та ін-

---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 16. КВІТНЯ 1931.

Д. ҐРЕҐОЛИНСЬКИЙ.

„Тіни забутих предків“.

I.

Історичні памятки і монументи мають велике значіння для поширення і поглиблення культу історичної традиції та національної гордости. Розуміли це дуже гарно наші діди і прадіди в добі національного відродження в Галичині і з любовю та пієтизмом добували зі згарищ та румовищ всякі памятки минувшини. Двигарі української історичної минувшини — князі і бояри — були тоді також предметом особливого культу. Тому боліли серцем наші предки, коли не бачили „свого Вавелю“ — княжих і боярських теремів, по яких навіть руїн не находили. І романтична туга за славною бувальщиною веліла їм хапатись леґенди. А саме кружляла тоді леґенда, що княжі інсіґнії (клейноди), вивезені Казимиром Великим, задержались в переховку в Кракові. І от тодішна наша інтеліґенція леліяла надію, що українці стануть спадкоємцями тих національних скарбів. Щоб їх добути, звернулась до австрійського ґубернатора у Львові за допомогою.

Цей епізод свідчить, як історична традиція одушевила наших предків. „Снилося мені, що я виборов Русинам волю і незалежність, а се збудило в мені таке одушевлення, що про нічо иншого не думаю“ — так пише член перемиського студентського гуртка, Микола Кміцикевич, до свого товариша Туровського. Цей „державницький сон“ вже ясно сформулований в національно-політичній програмі Василя Подолинського, виданій друком в 1848 р., а практична політика старалась реалізувати його доманням утворенням окремого українського коронного краю на території Галицької Землі.

І робила це українська інтеліґенція, культурно ополячена в своїй більшости. „Хоч не вміємо писати по українськи, то згодом навчимося... Покищо по польськи будемо Русинами, як Поляки по латинськи були Поляками... Хочемо бути нацією і будемо нею... Не замовкнемо, хиба Европа замовкне... Дві тисячі голов, колиб я мав їх на карку, дам собі повідтинати за український народ...“ — пише у своїй брошурі Подолинський. Такого чуда доконала історична традиція, пробуджена історичними памятниками.

II.

Цей національний запал у другій половині XIX. ст. остудила наша історіоґрафія своерідним українським демократизмом, званим народництвом. Народництво боготворило народню масу — демос, уважаючи її підставою історії і героєм всіх історичних змагань. А що українську державність — як і кожну іншу державність — творила і обороняла не пасивна народня маса, але активна меншість, князі з боярством, то народництво цю державнотворчу верству народу не тільки нехтувало, але й з презирством до неї ставилось, уважаючи її ворожою верствою. Ворожою тому, бо народня маса ворожо ставилась до неї („татарські люди“ і т. д.). Це довело до атрофії державницької думки, до декаденції здорового націоналізму, а врешті до неґації державности, бо Драгоманів признавав право кожній громаді бути державою. („Чомуб Миргородові і Сорочинцям не бути осібною державою?“).

На тій ховзкій і крутій дорозі нашої національно-політичної думки, ослаб інтерес до історичної традиції, до історичних памяток, бо вони нагадували не „народ, а „царів, панів і попів“, Яблоновський. Посвоячившися з найвизначні-

(по нинішному „буржуїв“). Через те багато наших історичних памяток анектували сусіди, заповнили ними свої музеї, а монументи (будівлі і руїни) утвердили у своїй національній свідомости як польські монументи.

До таких анектованих сусідами памяток українських належать і руїни замку Гербуртів біля Добромиля. Щороку в весняних і літних місяцях відбуваються прогульки до цих руїн, особливо шкільної молоді, якій представляється ці памятки як польські. Їздить сюди і українська молодь, часто неосвідомлена, що їде до своїх руїн, як і неосвідомлена про те доокола наша інтеліґенція. Тому треба нам знати, що руїни замку Гербутів — це історичний український памятник.

III.

Хто-ж це були Гербурти? Гербурти були найвизначнішим боярським родом Перемиської Землі, котрий поселився тут в часі угорського епільоґу Галицького Князівства. А саме в 1372 р. угорський і польський король Людвик віддав Галичину як угорське ленно свому палятинови і своякови, князеви опольському Володиславови. Цей шлеський князь, хоч походив з польського королівського роду Пястовичів, був культурно знімчений і Польщі не дуже прихильний. Прибувши до Галичини, він воскресив Галицьке Князівство і зачав виступати як „Господар Руської Землі, вічний дідич і самодержець“ з власними інсіґніями, монетою і т. д.

З князем Володиславом прибув зі Шлеска також лицарський рід Гербуртів, римо-католицької віри. Коли князь Володислав по 6 літах володіння опустив Галичину — рід Гербуртів лишився тут, у Перемиській Землі, і зрісся з Русею тілом і душею, „sprawę jej poślubiając“ — як пише польський історик

щих природничих науках" 2. Доц. Ст. Ринлик: „Балістична гіпотеза світла" (2 засідання), 3. Проф. В. Щербаківський: „Враження зі з'їзду етнографів та географів у Білгороді" 4. Д-р Є. Малик: „Регенерація у пструга" 5. Д-р І. Ясінчук: „Дещо з фізіольогії сну" 6. Доц. Ст. Ринлик: „Механізм і закони гравітації" 7. Д-р Дм. Пасічник: „Деякі відомости про мікрофльору р. Бероунки".

Одно засідання було святочне, присвячене памяті 300-літніх роковин смерти Йог. Кеплера — в салі засідань Укр. Пед. Інституту. Вступний реферат мав проф. д-р В. Гармашів п. н. „Загальна характеристика доби, в якій працював Йог. Кеплер", а головний реферат доц. Фед. Ґула на тему: „Йог. Кеплер — життя і твори".

На загальних зборах по уступленні старої ореанції вибрано нову у складі: голова — проф. д-р В. Гармашів, заст. голови: доц. д-р Ф. Ґула, секретар лект. д-р Є. Малик, скарбник: доц. д-р М. Дольницький та три члени ревізійної комісії: доц. Ст. Ринлик, доц. Дяконенко й д-р Дм. Пасічник.

Коли взяти на увагу обставини, в яких доводиться працювати за кордоном (брак власних лябораторій, літератури, матеріяльне незабезпечення), то можна діяльність Т-ва признати більше ніж успішною. Треба хіба побажати, щоби його праця розвивалася так і надалі.

Д-р Є. Малик.

Виставка „Українського Нар. Мистецтва"

в Станиславові.

Після першої успішної спроби у Львові, львівська кооператива „Українське Народне Мистецтво" влаштувала таку саму виставку своїх зразків мистецтва у Станиславові. Відкриття виставки відбулося дня 29. м. м. в салі „Бесіди" при численній участи громадянства.

Голова „Т-ва Українських Жінок" у Станиславові п. Софія Олесницька, витаючи новий почин в імені місцевого жіноцтва, зупинилася в цікавій промові над значінням таких виставок. Наша інтелігенція має змогу бачити на такій виставці зібрані зразки народнього багацтва, розсіяні по сільських хатах та майже недоступні для наших очей, подивляти їх і знайомитися з ними. Виставка дає змогу розріжнювати стилі, яких багато повстало, завдяки багатій уяві нашого народу.

Опісля промовляла п. Ірина Макух-Павликовська, справник-директор кооперативи „У. Н. М." Вона зясувала організацію праці в кооперативі, яка намагається гуртувати в кооперативній формі жінок-вишивальниць та даючи постійний заробіток нашому селу, перетворює народне мистецтво в наше своєрідне прикладне мистецтво. Наприкінці привитав іменем станиславівського громадянства кооперативу д-р Юлій Олесницький, та підчеркнув вагу народнього мистецтва для нашої культури.

Виставка була зорганізована досвідною рукою пань з великим смаком і практичним хистом. Вишивки розділені по околицях, з яких походять узори, творили мальовничі групи. Саля переділена на половину двома стінами, на яких розміщені малюнки О. О. Кульчицьких, розділювала одночасно поодинокі відділи виставки. Одна частина салі була присвячена етнографічному мистецтву доокружних сіл, які дали прегарні зразки народньої ноші. Села Топорівці, Тишківці, Серафинці дали комплети народніх строїв, які стали би окрасою неодного етнографічного музею. Квітчастіріклі, узористі пояси, морщені катанки, які своїм кроєм нагадують корсетки з Великої України, червоні запаски, сапянові кожушки з усієї околиці дали незвичайно богатий етнографічний відділ на виставці. Незвичайно цікавим є убір голови в селі Серафинцях, де підставою є турецький фез, верх якого навивається білий, вишиваний рушник.

Це останок турецьких чи татарських походів на наше Подністровя.

Зацікавлення станиславівського громадянства зростало з дня на день. Виставку відвідало понад 500 осіб з 14 шкільних прогульок. Місцевий „Курер Станіслявовскі" у ч. 572. присвятив виставці довшу статтю пера знавця, що висловлювався про ніжність мережок та їх кольорів, з також транспозицію взорів з керамік на килим із признанням і захопленням.

Можна сподіватися, що після цієї вдатної спроби на провінції, кооп. „Українське Народне Мистецтво" влаштує такі виставки і в наших інших більших містах, щоби наша інтелігенція віддалена від більших осередків мала нагоду познайомитися з деякими мистецькими виробами та збогатити ними свою домівку.

Дитячі садки.

I.

Засновування дитячих садків — справа не нова, а попри те і така важна та конечна, що аж проситься, щоби про неї згадати в весняному місяці, коли вона набирає великої ваги у нас. Ще більше значіння набирають дитячі садки в нинішньому моменті, коли наша дітвора як у місті так і в селі мусить учитись і виховуватись в обставинах, які загрожують її душу, виставляють її на небезпеку денаціоналізації. Рівночасно йде деморалізація та духове нидіння молодого покоління. А чейже ніхто не заперечить, що такі явища для нас небажані.

Берегти дітей перед такими небезпеками і забезпечувати їм належний моральний, національний і фізичний розвиток мусить стати завданням дитячих садків. Вже від наймолодших літ українська дитина повинна знайти у свому садку все те, що може вплинути на розвиток її вроджених талантів в додатньому напрямку та створити тільки таку атмосферу виховання, яка найкраще відповідалаб психічним умовинам та

потребам самої дитини та цілої нації. Підходячи до ролі дитячих садків з такої точки погляду — можемо і мусимо прямувати до засновання цілої сітки дитячих садків на нашій землі.

II.

Кожний з тим погодиться, що виховання дитини може дати тільки тоді корисні наслідки, коли воно буде овіяне родинною атмосферою. Створити одну рідню, в якій усі діти почувалиб себе братами і сестрами, повинно бути основою дитячих садків. Там має дитина найти не тільки те, що має дома, але й те, чого їй там недостає. Важним чинником для створення такої атмосфери є любов до дитини з боку вчительки і не менше довіря дітей до неї. Наші родинні огнища поповнюють деякі похибки у вихованні дітей. В одних ця любов до дитини полягає на шкідливому розпещуванні, в інших її зовсім нема. Любов, яка повинна наповнювати атмосферу дитячих садків, мусить опертись на розумінні психіки дитини, ріжних напрямів її почувань та на розумінні тих численних ріжниць, які виступають між дітьми. Дитячі садки: це родина, це маленька зєднана суспільність, яка помимо індивідуальних ріжниць поодиноких її членів, має одну, загальну, велику ідею. А що кожна ідея вщіплюється в людину тільки любовю до неї та до одиниці, яка цю ідею ширить, то легко зрозуміти, що дитячі садки мусять опертись тільки на мудрій, безпристрастній любові, яка мусить стати підвалиною цілої будови, усіх поверхів того родинного і суспільного світика, яким є дитячий садок.

III.

Коли є вже сильні підвалини, то легко творити перші стіни, які відповідно до підвалин мусять бути сильні, щоби видержати цілу будівлю. Такі стіни треба вибудувати при допомозі фізичного виховання. Перебування на вільному просторі серед свіжого, здорового воздуха, ручна праця, атмосфера веселости та відповідне доживлювання — це головні засоби в реалізуванні фізичного розвитку.

Вже сама назва „садок" — вказує на те що дітвора усі хвилі повинна переводити на вільному просторі, гратись на мураві, впиватись запахом природи. По селах ця справа не трудна. За це в місті, серед куряви порохів, змішаних з димами... представляє вона трудноші, які треба конче побороти, щоби праця в садках дала дійсно позитивні висліди. Тому то між теоретиками виховання дітвори стрічаємося із та-

шими боярськими родами Перемиської Землі, серед котрих жива була традиція княжої державности. Гербурти переняли ці традиції за свої, належали до „Руси закона римського" і служили своїй новій батьківщині чесно, вірно і совісно, як це німці вміють, і з часом серед боярських родів Перемиської Землі — о-тих Болестрашицьких, Боратинських, Біцецьких, Дрогойовських, Дершняків, Фредрів, Горайських, Горохівських, Германовських, Оріховських, Поруденських, Скорутів, Вапівських і інших — заняли одно з перших місць.

IV.

Перемиська Земля, як одна з окраїнних західних наших земель, на протязі XV. і XVI. ст. була найбільше виставлена на денаціоналізацію боярських родів. Але хоч ті роди культурно польщились, у них ще на початку XVII. ст. бачимо сильне почуття територіяльної і національно-політичної окремішности. Вони — „Русь", яка протиставилась „Польщі". А викладником української національности і її традицій в тих часах була православна віра. Також „Русь закона римського", хоч визнавала римо-католицьку віру, уважала православну церкву символом своєї національности.

З кінцем XVI. і з початком XVII. ст. польське правительство в асиміляційних цілях веде завзяту боротьбу з останнім знаменем руськости — з православною церквою. І от саме тоді боярський рід Гербуртів стає по стороні своєї батьківщини — кривдженої Руси. Не тільки її боронить, але і скріпляє. Нпр. Ст. Гербурт, власник Добромиля, фундує монастирі і церкви, з котрих до нині задержалась ще церква св. Онуфрія в Посаді риботицькій, пов. Добромиль, яка то церква є одною з найстарших ренесансових будівель (зі слідами готики) на нашій землі. А коли в другій половині XVI. ст. один Гербурт — Валентин став латинським епископом у Перемишлі, то також зачисляв себе до „Руси закона римського" і як такий фундував руські церкви напр. в Радимні і Риботичах. Той самий боярський рід Гербуртів видав фанатичного оборонця української народности. Був ним староста Добромильський, Вишенський і Мостиський, власник вище згаданого замку біля Доброимиля, якого руїни до нині лишилися — **Іван Щасний Гербурт** (ур. 1567, ум. 1616), син каштеляна сяніцького, Івана Гербурта.

V.

І. Щ. Гербурт належав до найбільш освічених людей у Річипосполитій свого часу. По укінченні студій за кордоном, перебував якийсь час у Відні на цісарськім дворі, опісля подорожував по Швеції, Італії та цілій Европі. Вернувши в 1587 р. домів, як знаменитий стиліст латинський, володіючи при тім дуже добре мовою французькою й італійською, звертає на себе увагу канцлера Замойського, котрий запрягає його до політично-дипльоматичної служби. Але в 1601 р. І. Щ. Гербурт покидає державну службу, жениться з „руського дому княжого дідичкою" Єлисаветою Заславською, дочкою Януша і Александри Сангушківної, осідає на Перемиській Землі, у своїм замку біля Доброимиля, і бере живу участь в національному житті тодішної Руси, саме в хвилі, коли вона відпирала польонізаційну навалу режіму короля Жигмонта III. І. Щ. Гербурт скріпляє оборонну силу Руси — фундує монастирі і церкви православні як твердині руськости, між ними також до нині істнуючий монастир оо. Василіян у Добромилі.

В часі такої його діяльности росте в Польщі опозиція проти короля Жигмонта III. за його крайно нетолерантну політику супроти іновірців, а в першій мірі проти православної церкви. До цієї опозиції належить ціла українська шляхта, а між нею І. Щ. Гербурт як один з її провідників. Врешті опозиція підносить повстання т. зв. „рокош Забжидовського", в якім бере участь українська шляхта з воєвідств: волинського, київського, брацлавського, подільського і руського (до якого Перемиська Земля належала), щоби мечем виборотй собі забезпечення своїх національно-політичних прав і вольностей. На зїзді під Сандомиром в р. 1606 українська шляхта ухвалює свої національні домагання „артикули" в формі конституції, яка мала бути видана в імени короля. Були це засадничі домагання національні, які відносились до найбільш актуальних тодішних справ національних, релігійних, політичних (українські секретарі при королівськім дворі, береження місцевих прав і звичаїв), а врешті домагання оборони східно-українських земель перед кочовниками.

Очевидно, І. Щ. Гербурт бере участь в повстанні на чолі перемиського відділу, зложеного з тисячі осіб і як досвідний політик і дипльомат грає на одній з перших скрипок. По згноблені повстання, посаджено його в краківській вязниці, де перебув два роки. В р. 1609 увільнено його під дуже тяжкими умовинами: їхати впрост до Доброимиля з забороною виїждати не дальше як 7 миль з місця осідку, заборонено кореспондувати з заграницею і загрожено карою смерти за найменчу провину. До того всього король взяв під свою протекцію всіх, що мали приватні порахунки з Гербуртом. Але все те не зломило його — він до смерти лишився завзятим ворогом нетолерантної політики короля і непохитним оборонцем прав Руси.

(Продовження буде.)

—o—

кими поглядами, що діточі садки мають рацію іствування тільки по селах. Одначе засновування діточих садків по селах і для міської дітвори, вимагає великих коштів. А тому з конечности муситься їх засновувати таки по містах.

Радість, яка є вродженою диспозицією дитини — повинна панувати в садку все і на кожному кроці. При кожній чинности повинні плисти із маленьких грудей звуки рідних пісень, повинен панувати гомін, як пролв життєвого інстинкту, конечного у дитини, яка ще доволі мае часу, щоби на її устах проявилося знамя суму, горя..

Степан Конрад.

РОЗПРАВА ПРОТИ Б. ПОС. ЛІЩИНСЬКОГО.

Дня 15. квітня, в середу, починається перед львівським трибуналом присяглих, під проводом р. Яґодзінського розправа проти бувш. посла Ів. Ліщинського, бувш. берестейського вязня, який тепер сидить у львівській тюрмі „Бриґідки". Прокуратор закидає Ліщинському проступки з §§ 58, 59, 65, 300, 312 і 81. к. з., яких нібито допустився на ріжних вічах по селах повітів: яворівського, львівського, равського, любачівського та жовківського. М. ін. акт обвинувачення твердить, буцімто обвинувачений сказав, що Пілсудський має хору голову й тому побрязкує шаблею. В інших промовах мовляв говорив ворожо про польську державність у Сх. Галичині.

Обвинувачення піддержує віцепрокуратор для політичних справ Ліпш, боронить адв. д-р Шухевич. Розправа потреває 4—5 днів.

ВБИЛИ ВІЙТА.

У Підмонастирі (біля Бібрки) застрілив хтось тамошнього війта Івана Кравця.

ЛІТАК УПАВ У КРАКОВІ.

Дня 14. квітня у Кракові вистартував до Торуня військовий літак. З висоти 600 м. літак упав на вул. Вечисту біля Раковиць. Підпор. Ґоставський згинув.

ПОЛЯНСЬКОГО ЗАСУДИЛИ НА 10 ЛІТ ТЮРМИ.

Полянський поблагословив суддів.

У суботу третього дня розправи проти Полянського за бомбовий замах на більшовицьке посольство у Варшаві зізнавала жінка обвинуваченого. Вона прийшла до салі з 4-літн. дитиною. Каже, що її мати була віденка, а батько серб. На бажання чоловіка перейшла з католицької релігії на православну. Заки чоловік виїхав до СРСР, був здеградованим австр. капітаном. Потім виїхав до СРСР, де йому обіцяли становище в земськім уряді. Він становища того не приняв, бо не сподобався йому настрій. Свідок записалася до комун. партії у Відні на бажання чоловіка. Її чоловік благородна людина, та умово ненормальний. (Обв. зривається з місця й протестує). Що її чоловік дивак, Полянська подає те, що він щодня брав 2-літню дитину до театру, щоби в ній розвивалося замилування до мистецтва. Ходив до театру, хоч дома їли без соли. Не позволяв у хаті весь рік спрятувтаи і замітати, бо коли рухати щіткою, то пил знімається і шкодить здоровлю. Намовляв свідка, щоби поїхала з ним ровером до Індії, а дитину мали причепити в кошику. Хотів їхати до Індії тому, що індійці мають глибоку душу. Хотів її пізнати.

Оборонець вніс, щоби обв. Полянського оглянули психіятри. Суд відкинув це внесення.

У понеділок промовляв прокуратор, який домагався гострої кари для обвинуваченого, тому що обвинувачений своїм учинком хотів зашкодити Польщі.

Оборонець Гофмокль-Островський домагався, щоби суд увільнив Полянського, тому що він не хотів виконати замаху на посольство СРСР, лише задемонструвати проти більшовицьких метод.

Після наради суд проголосив присуд, на основі якого Полянського за намаганий замах на будинок посольства СРСР засудили на 10 літ тюрми та на заплату 600 зол. суд. коштів.

Оборона зголосила апеляцію.

Після проголошення присуду Полянський вийняв із кишені хрест, поблагословив ним суддів і сказав: „Благословлю вас, панове судді! Бережіться червоних більшовицьких катів!"

КОРОЛЬ АЛЬФОНС ЗРІКСЯ ПРЕСТОЛУ.

Владу перейняв тимчасовий республиканський уряд.

Аґ. Аваса повідомляє з Мадриду, що король Альфонс абдикував.

Ще 13. квітня в ночі розійшлися були по Мадриді чутки що король Альфонс XIII. абдикував. Небаром розійшлася вістка, що король є вже в дорозі до Анґлії. Серед юрби, що зібралася перед палатою запанувала така радість, що площа перемінилася в терен примирення вчорашніх ворогів: республиканців і соціялістів із цив. ґвардією. Цю радість закаламутила щойно заява міністра вн. справ, що вістка про абдикацію неправдива. Ґвардійці заняли вороже становища до юрби. Прийшло до сутички з поліцією, яка вжила зброї. Були два вбиті.

Крадіж у приватному помешканні Преосв. епископа о. д-ра Івана Бучка.

В понеділок, 13. квітня ц. р. сталася у забудуванях св. Юра небувала й несамовита подія. Передполуднем, у часі Богослуження, яке відправляв Преосв. епископ-помічник о. д-р *Іван Бучко*, дісталися до його приватного помешкання невідомі злочинці, що, добувшись до одної шафи, забрали звідтам багато актів і матеріялів, які могли представляти вартість не для звичайних злодіїв, а виключно для якихсь політичногромадських і церковно-обрядових „фахівців". На це вказувалаб особливо та обставина, що злочинці зовсім не рушили дорогоцінностей, як хрести, висаджувані шляхотними каміннями або перстені, а вдоволились виключно урядовими паперами і записками і мабуть для „фасону" тільки взяли 150 золотих польських.

З актів забрали: 1) переписку з греко-католицькими епископами, при чім залишили також переписку з римо-катол. епископами; 2) урядові звіти священиків про т. зв. пацифікацію; 3) деякі акти, що відносилися до Земельного Банку Гіпотечного; 4) переписку з папським нунцієм у Варшаві; 5) звіти і записки з ділових конференцій; 6) нариси промов і проповідей; 7) акти, що відносились до міжобрядових справ; 8) записки розмов з деякими політичними діячами; 9) лист Преосв. Хомишина в справі його останнього Пастирського Листа; 10) записки й акти звязані з появою збірного пастирського листа греко-катол. владик у часі пацифікації; і 11) **privatissima** (наскрізь приватні особисті записки і враження та справи совісти).

З наведеного бачимо, що злодій, чи злодії, які доконали такого подвигу, не були звичайними собі „професіоналами", але добре освідомленими і зорієнтованими „в справах греко-кат. церкви" і в справах укр. життя „спецами". Нехайже цей їх подвиг приспішить їм якнайскоріше їхню „карієру". Ми віримо, що прийде час, коли й ця „загадка" виявиться і належно освітлить час і атмосферу, в якій живемо.

—o—

Дня 14. квітня в год. 20-ій аґенція Аваса в телеґрамі з Мадриду повідомила, що король Альфонс XIII. зрікся престолу. Владу передав у руки уряду адмірала Азнара, а цей від себе передав її тимчасовому республиканському урядові.

Головою того ряду є Замора. Теку закордонних справ одержав Леру, військові справи Азана, внутр. справи Міґуель Мавра.

В кор. палаті йдуть ост. приготування до відїзду короля. Король мав би виїхати у вівторок вечором.

Катальонія окремою республикою?

Управа міста Барсельони та делеґати з провінції передали владу полк. Масії і його однодумцям. Масія видав комунікат, який проголошує катальонську державу під республ. владою.

РОЗПРАВА ПРОТИ „ОПИРЯ З ДІСЕЛЬДОРФУ".

13. квітня почалася в Дісельдорфі розправа проти вбивника жінок „опиря з Дісельдорфу" Петра Кіртена. Розправа йде в руханковій салі поліційних касарень. На розправі є знавці-криміналісти м. ін. кільканацятьох членів Скотлендярду.

Останніми часами Кіртен дуже спобожнів. У салі сидить із Біблією на колінах. Признався до 25 убивств і намаганих убивств та до 35 підпалів. Прокуратор вибрав лише 9 убивств і 7 підпалів, які доказали Кіртенові безсумнівно. Перший оборонець, що слухав зізнань Кіртена, захорів на нервове потрясення.

На розправі Кіртен сказав, що хоче, щоби його покарали смертю. Його батько був пяниця, мати сиділа дома з 10 дітьми. Обвинувачений на 15-ому році життя втік із дому і 3 тижні жив із грабіжі. Каже, що ходив красти, а коли там застав сплячих, душив їх і підрізував горло. Робив це із садизму.

Другого дня розправа йшла при зачинених дверях. Прислухувалося їй лише 22 журналістів, у цьому 4 закордонні. Кіртен обговорював сексуальний підклад своїх злочинів. Подавав такі подробиці, яких досі не знала історія криміналістики, а яким то подробицям завдячує зі слідства назву короля сексуальних злочинців. Обвинувачений признався, що для садизму мучив собаки і з диким захватом глядів на спливаючу кров. З тієїж причини вкинув у ріку Рен двох хлопців і втішався муками тих дітей, що намагалися ратувати. Ногою впихав їх у воду.

ПАРИЖ У ВОГНІ.

Дня 14. квітня попол. у париській дільниці Кліші вибухла пожежа наслідком експльозії бензини. Згоріли три будинки зі складами харчів. Опісля вогонь перенісся на дальші склади вугля й дров. Мешканців сусідніх домів евакували. В 14-ій годині наступив новий вибух резервуарів бензини. Візвали рят. стації з усього Парижа. Пожежа тревав далі. Втрат, які пожежа заподіяла в Кліші та на двірці Батіньоль, є на 35 міл. фр. Товару згоріло більше ніж на 8 міл. фр.

—o—

СПОРТ

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО А-КЛЯСИ.

Львів. УКРАЇНА—РЕСОВІЯ 5:1 (4:1).

Перші змагання за мистецтво А-кляси в цьому сезоні, розіграні з Ресовією на грищі Сокола-Батька, вирішила Україна в свою користь з вислідом 5:1. Цей вислід міг би був бути ще кращим, якби напад української дружини був доцільніше підпомаганий помічю і якби деякі з грачів у нападі не марнували т. зв. певних позицій перед воротами противника через непотрібне вичікування не знати на що, вдоволяючись уже (особливо в другій половині) вислідом. До того Воробець з невідомої і незрозумілої нікому причини зрезигну[illegible] України гарного [illegible] половині), посунувши мяч легко ногою на кілька метрів у бік.. Цього не повинно ніколи бути!

До цих змагань виступила Україна у звичайному складі з Кобзярем і Петровим у нападі (зате без Лисика), з Грещуком (зам. Сича) в обороні і з Калецьким у воротах. В цьому складі українська одинацятка держалася дуже добре, маючи помітну перевагу, особливо в першій половині, над ряшівською дружиною, яка боронилася розпучливо перед технічно і тактично сильнішим противником. В Україні найкраще списувалася певна і тверда оборона, а найслабше, як уже зазначено, працювала поміч, у якій все ще нема кому заступити Рака. В нападі найліпший Кобзяр. Петрів не дійшов ще до своєї форми. Підлисецький має дуже гарний біг, але не віддає вчас мяча. Воробець поруч дуже добрих моментів, має й слабі, а найслабший з усіх Ґоцький (старший). В цілости, як сказано, українська дружина могла подобатися і по її недільному виступі можна надіятися, що вона відіграє поважнішу ролю в А-клясі львівської округи, як тільки збереже свій запал, енерґію й жажду перемоги впродовж цілого сезону. Зрештою деякий погляд про це можна буде висказати вже найближчої неділі, якщо Україна зможе перемогти свого найнебезпечнішого суперника, перемиську Польонію.

Ґолями поділилися: Кобзяр 2, Воробець 2, Підлисецький (ґоловкою) 1. Для Ресовії стрілив почесного ґоля Мац. Суддя п. Курцвайль. Видців 800.

Львів. Гасмонея—Поґонь (Стрий) 1:1 (0:1).

Львів. Світезь—II. Сокіл 1:0 (1:0).

Станиславів. Польонія (Перемишль)—Ревера 4:2 (1:2).

ЛІҐОВІ ЗМАГАННЯ.

Львів. Рух—Чорні 2:1 (0:1).

Варшава. Лехія—Польонія 2:1 (0:0).

Краків. Висла—Варта 4:1 (0:1).

Лодзь. Л. К. С.—Краковія 4:1 (0:1).

МІЖДЕРЖАВНІ ЗМАГАННЯ.

Відень. Австрія—Чехословаччина 2:1.

Будапешт. Мадярщина—Швайцарія 6:2.

МІЖНАРОДНІ ДУЖАННЯ У ЛЬВОВІ.

Висліди дужань за останні дні такі:

Пятниця, 10. ц. м.: Волинець у 6. мін. поклав Чонтоса, Стібор у 36. мін. Спевачка, Вайнура здобув зі Штекером реміс. вислід, Ян Яґо поклав Поддубова.

Субота, 11. ц. м. Волинець поклав у 9. мін. півнельсоном з долішнього пояса мадяра Наґи, Спевачек—Яґо нерішена, в боротьбі Поддубова з Вайсом перемогу признано Вайсові наслідком брутальности першого. Щербінський—Сасорський нерішена. Мартінов поклав в 11. мін. Сулеймана.

Неділя, 12. ц. м.: Волинець—Вайс нерішена, Спевачек у 19. мін. поклав Щербінського, Штекер—Стібор нерішена, Ле Фавр поклав Сасорського у 32 мін., Судаков (українець), що виступив уперш, в чудовій боротьбі, веденій в шаленому темпі, поклав уже в 5. мін. півнельсоном із заднього паса мистця Румунії Кіртопа.

Понеділок, 13. ц. м.: Волинець—Щербінський невирішена, Вайнура поклав Кіртопа, Стібор поклав після 70-мінутової боротьби на пункти Ле Фавра, Штекер поклав доволі швидко Спевачка, Судаков ще швидше мадяра Наґи.

У вівторок, 14. ц. м. Вайнура (Манджурія) боровся з мистцем Польщі Штекером. Вайнура в 15. хв. поклав Штекера на обі лопатки. Судді заквестіонували цю побіду та казали вести боротьбу далі. В 30 хв. Штекер схопив Вайнуру в т. зв. „ключ", держав його так довше та приневолив піддатися. Волинець побідив у 13 хв. Кіртопа (рум.), перекинувши його через голову, Стібор поборов Вайса (жида) у 12 хв., Сен Мар (фр.), що боровся вперше, у 3. хв. поклав Чонтоша (мад.). Судаков (укр.) у 6 хв. поклав Сулеймана (тур.).

Студентські справи.

Огляд життя Української Студентської Громади у Варшаві.

Як і в інших студентських осередках, так і у Варшаві находиться чимала скількість нашого студентства, розсіяного по всіх високих школах, яке бореться з обставинами, терпить біду, але не зважаючи на те добуває знання, щоби пізніше стати корисним для рідного народу. В цьому році життя українського студентства у Варшаві було доволі бурхливе та небуденне, тому конечним є, щоби український загал запізнався з тими подіями і відповідно їх оцінив, а також, щоби приглянувся ближче життю та умовинам праці нашого студентства у Варшаві.

Під цю пору знаходиться у Варшаві біля сотки свідомої української молоді, обєднаної в Українській Студентській Громаді.

Що-суботи відбуваються традиційні збірки, на яких члени Громади або запрошені гості відчитують реферати, решту часу на збірці присвячується читанню часописів та товариським бесідам.

За зимовий семестр відчитані були слідуючі реферати: 1) „Україна 2000 літ перед Христом" — проф. М. Кордуби. 2) „Школи на Україні у XVIII. ст." — проф. В. Біднова, 3) „Початки повстання літературної мови" — проф. А. Кримського. 4) „Інформації про ЦЕСУС" — тов. В. Бачинський. 5) „Славянське письменство" — проф. І. Огієнка. 6) „Річниця 22. січня" — тов. О. Негребецький. 7) „Річниця бою під Крутами" — тов. А. Длугопільський. 8) „Григорій Чупринка та його творчість" — тов. Ів. Коровицький. 9) „Про істнування Бога" — о. Кладочний. 10) „Інформаційний вечір про життя Громади — голова Громади тов. Дмитро Несторенко. 11) „Леся Українка" — тов. В. Сагайдаківська. 12) „Українська жінка" — тов. О. Бачинська.

Крім цих рефератів на ширшу мірку влаштовані були два свята: „350-ліття Острожської Біблії" і 70-річниця смерти Тараса Шевчека" 14. III. 1931 р., на останньому було присутніх коло 300 осіб українського студентства і свідомого нашого громадянства, мешкаючого у Варшаві. Відчити виголосили проф. Іван Огієнко і проф. П. Зайцев, деклямували і співали студенти. Свята відбулися в університеті, в найблизчій авдиторії, яку студенти гарно удекорували національними прапорами та килимами. Крім праці культурно-освітньої та фахової (яка виявляється в секціях: напр. правничій, технічній, хоровій і т. д.) велику увагу звертає Управа Громади на матеріяльну поміч нашому студентству, величезна частина якого находиться у Варшаві, серед чужих, у надзвичайно тяжкому матеріяльному положенню. В тій цілі засновано допомоговий відділ при Громаді, на чолі якого стоять два почесні члени Громади: Іван Огієнко та о. ректор Степан Решетило, яких невтомній і високо-гуманітарній праці завдячує Управа те, що має можливість давати постійні довготермінові позички і стипендії. За зимовий семестр уділено до 2000 зол. стипендій і довготермінових позичок, крім того на гонорові одномісячні позички визначена сума 300 золотих.

Останніми часами Високопреосв. митрополит Андрей Шептицький признав нашій Громаді сталу місячну допомогу, яка піде на купівлю власної домівки, завдяки чому, рахуючи теж і на жертвенність нашого громадянства, на слідуючий академічний рік наша Громада буде мати незалежну вигідну домівку.

Зазнала Українська Студентська Громада у Варшаві недавно прикрощів й іншого характеру. В середині лютого ц. р. поліція перевела ревізії у всіх членів Громади, а також у старших осіб, які часто бувають на наших збірках; забрано при тому цілий секретаріят і новий архів та заарештовано двох студентів, яких проте за пару день звільнено; віддано також й папері Громади. Сконфісковано лише „Студентський Вістник", який тепер признано за нелегальний. Слід зазначити, що в квітні мин. року відбулися подібні ревізії з подібним вислідом.

Щодо територіяльного походження, то в Громаді уявляється воно приблизно в слідуючий спосіб: з Волині 40 проц., з Галичини 35 проц., з Наддніпрянщини 8 проц., з Холмщини, Підляшша і Полісся решта.

Дня 15. березня ц. р. відбулися Загальні Збори нашої Громади. На голову Управи вибрано знову студ. Варшавської Політехніки Дмитра Несторенка. До Управи покликані: о. Осип Кладочний, допомоговий референт, Микола Маслов, містоголова, Юрій Огієнко, секретар, Юрій Черкавський, заст. секр., Галина Кобринівна, реф. культ.-освітній, Іван Козицький, скарбник.

Треба згадати також про непорозуміння поміж студентством, згуртованим в Українській Студ. Громаді і частиною громадян із політичної еміграції у Варшаві. Ці непорозуміння у прикорий спосіб утруднюють працю Громади. Ще кілька років тому за ініціятивою проф. Івана Огієнка заснувалося у Варшаві Т-во Допомоги Українським Студентам. На жаль, швидко і голота Т-ва мусів з його Управи виступити і самому студентству внеможливлено співпрацю з товариством. Не входячи в докладний розгляд усіх тих прикрих інцидентів неможливо не признати факту цілого ряду поважних помилок, за які завсіди в таких випадках більше винуваті старші досвідчені громадяни, що повинні знати своєрідний студентський ґрунт і студентську психіку, ніж молоді студенти.

В сучасну хвилину рахує українське студентство виключно на свої власні сили і піддержку українського краевого громадянства та краевих установ. Наслідком усіх цих непорозумінь частина української політичної еміграції, зле очевидно поінформованої, не являється на студентських святах та вечірках і тим самим копає діл поміж старшим і молодшим українським поколінням. Чи педагогічна така демонстративна поведінка — не знаемо. Управа УСГ вірить, що не тільки братні студентські організації, але й українське громадянство в краю не відвернеться від студентства, а також і українська політична еміграція зрозуміє, що зробила деякі промахи і тим самим не повторяться більше жалюгідні випадки, тереном яких останніми часами була Варшава.

Варшава, 25. березня 1931 р.

ЗНИЖКУ ПЛАТЕНЬ УХВАЛИЛИ.

Президія ради міністрів повідомляе, що бюджетовий дефіцит на бюджетовий рік 1930/31 виносить 53 міліони золотих. Дефіцит той покрили бюджетовими надвижками з минулих літ. Тому що годі сподіватися зросту приходів, а дальше вичерпання касових засобів держ. скарбу могло би загрозити фактичній бюджетовій рівновазі, **рада міністрів на засіданні 10. квітня ухвалила на внесення міністра скарбу взяти назад аж до відкликання 15-процентовий додаток від урядничих основних платень, які дістають усі держ. функціонарі й особи, що користуються заосмотренням.** Скарб заощадить так місячно 11.800.000 зол.

КОМУНІСТИЧНІ ЛЕТЮЧКИ В КАСАРНЯХ.

На днях невислідженi комуністи розкинули попід львівськими касарнями багато комуністичних летючок. На Цитаделі вкинули крізь вікно пакет летючок до старшинського касина.

ОКР. СУДІВ У СХ. ГАЛИЧИНІ НЕ СКАСУЮТЬ.

Від довшого часу кружляли чутки, що в Сх. Галичині скасують кілька окружних судів. Головно говорили про Бережани та Чортків. Із міродатних кол повідомляють, що покищо в міністерстві справедливости не плянували такої зміни.

НОВИНКИ

— **З Українського Лікарського Т-ва.** Дня 16. квітня ц. р. відбудеться відчит д-ра О. Саламанчука п. з. „Що досі осягнено в профіляктиці і лікуванні епідемічних хороб у дітей" в год. 7. веч. у домівці Т-ва (вул. Ґродзіцьких 4/III).

„Чергова проба хору Т-ва „Львівський Боян" відбудеться дня 17. квітня 1931 р. в год. 7.30 веч. Зогляду на близький речинець концерту прохаемо, щоби на неї явилися всі Вп. Члени хору. — **Виділ.** 1839

— **Великодні ферії у школах продовжені.** На основі розпорядку Кураторії Львівської Шкільної Округи з 11. квітня ц. р. (ч. О/614/31) **продовжено великодні ферії** у всіх тих школах, де святкують свята греко-кат. обряду, **до 20. квітня ц. р. включно.** Наука розпічнеться 21. квітня рано. Звертаемо на цей розпорядок увагу всіх родичів, що мають діти у школах. **Залізничі знижки молоді будуть важні до 20. квітня ц. р.**

— **Український спортовий орган.** З датою 12 квітня 1931 р. появився у нас ілюстрований тижневик п. з. **„Спортові Вісти"**, видавцем якого є інж. Карло Мулькевич (Львів, Кентшинського 10/II, ціна числа 30 сот.). Редакція ставить собі за мету поширити в українському громадянстві зрозуміння, що спорт може двигнути українську націю на вищий щабель, тому вона хоче „зрушити байдужність, збудити зацікавлення й поширити знання спорту серед найширших мас українського народу. На зміст 1-го числа „Спорт. Вістей" складаються: 1) „Пісня мязів" (вірш Івана Черняви). 2) Від Редакції. 3) Спорт. руханка і старше громадянство. 4) Недо-Наді: Нурмі — чоловік-машина (фейл.). 5) Розмова з головою секції копаного мяча С. Т. „Україна" (зі знимкою п. Е. Чучмана). 6) Ар-ий: За ідеал легкоатлета. 7) Спортове життя в краю (кореспонденції зі Станиславова, Перемишля і Тернополя). 8) Гаківка. 9) Спортові висліди. 10) Спорт. життя студентів. 11) Перед Заг. Зборами Українського Спорт. Союзу. 12) Комунікати. В числі 10 знимок. — Бажаемо редакції „Спорт. Вістей" якнайкращих успіхів у її праці, в тій надії, що цей орган не буде у нас ефемеридою, як багато його попередників, але виходитиме вже постійно.

— **Великопостні псальми у львівському радіо** відспівав, як ми про це повідомляли, у велику пятницю 10. н. м. архикатедральний мішаний хор під проводом п. Івана Охримовича. Всі наші радіоаматори, з якими ми про це говорили, заявляють, що композиції хору звучали в радіо дуже добре. Ці псальми трансмітовано одночасно на всі польські радіостації. Інформативний виклад для неукраїнських слухачів про значіння Великодних Свят і звязані з ними українські обряди та про виконувані псальми, виголосив п. Мих. Яцків.

— **З львівської судової салі.** Суд присяглих засудив Марію Чобан на 6 місяців вязниці за намагане вбивство свого нареченого Михайла Луцика, який покинув її і хотів оженитись з іншою. Марія Чобан стріляла до Луцика на вул. св. Софії, але не вцілила його й відтак поранила себе в намірі самовбивства. — Той самий суд засудив Гриня Горбаня з Вязова, в Жовківщині, на 8 літ вязниці, а його дочку Марію на 3 роки за вбивство Михайла Горбаня, сина засудженого Гриня. Батько застрілив сина з намови дочки, щоби позбутись претендента до спадку.

— **Ліквідація староства в Теребовлі?** З Варшави прийшли відомости, що у звязку з ліквідацією деяких староств, також теребовельське староство буде зліквідоване. Частина теребовельського повіту буде прилучена до Копичинець, а частина до тернопільського повіту.

— **Дальші жертви пацифікації.** „Неділя" (ч. 14. з 12. н. м.) повідомляе, що внаслідок побоїв минулої осени померли ще два громадяни: в Добромишлі, яворівського повіту — **Петро Драґан,** в Мозолівці, підгаєцького повіту — заробітник **Микола Фірман,** що залишив жінку і двоє діточок без ніякої опіки.

— **Нова польська гімназія.** В Луцьку на Волині посвятили на днях торжественно новозбудований будинок польської державної гімназії. З українських гімназій на Волині, яких є всього три, ні одна не має власного будинку, ні одна не є удержавлена...

— **Більшовики купують галицькі свині.** До Золочева приїхав представник радянської торговельної місії Добротов, який навязав зі золочівськими торговцями безрог розмови в справі купівлі 20.000 безрог для вивозу до СРСР. Цей самий експерт від безрог виїде зі Золочева до інших галицьких міст купувати свині.

— **Майор Кубаля знов засуджений.** Найвищий військовий суд у Варшаві розглядав справу майора Кубалі, про яку стільки писалось. Як відомо, майор К. був засуджений на рік вязниці і мали його усунути з війська. Майор Кубаля вніс спротив й оборонці доказували, що Кубаля не є автором анонімових листів до ріжних достойників, у яких він доносив, що полковник Райський свідомо хоче знищити польське летунство та й тому старається спричинювати летунські катастрофи, через що згинуло майже 150 летунських старшин за останні роки. Це саме закидали анонімі полковникові Бекові. Найвищий Суд зменшив кару в присуді суду I. інстанції і засудив майора Кубалю за анонімові листи й зневагу вищих старшин на 7 місяців вязниці й усунення з війська.

— **Справа бомбового замаху на посольство СРСР.** Другого дня розправи проти Полянського, обвинуваченого в атентаті на радянське посольство у Варшаві, обвинувачений признався, що заложив у посольстві інсталяцію, саме ту, на якій була завішена бомба, на висоті їдальні радянського посла. Оборонець поставив внесок уладити в будинку посольства льокальну візію щодо згаданої інсталяції. Далі переслухано свідків. Обв. Полянський оповідав, як заложив бомбу в домі посольства. Цю бомбу тепер оглянули експерти і ствердили, що вона не вибухла лиш тому, що її вчасно завважили. Зізнавали також учні Полянського, а саме жиди, яким він давав лекції.

— **Брак підручників на Рад. Україні.** „Червона Ґазета" з Ростова нарікае, що в школах на Рад. Україні великий брак шкільних підручників. Брак українських підручників спиняе украінізацію шкіл. Трапляються цілі округи, де нема й одного українського підручника, лише російські. Державні видавництва видають агітаційну комуністичну макулятуру, а українські школи без підручників.

— **Старенький убивник.** На берлінськім передмісті Бляикенбурґ 72-літній урядовець Германа Ґренке застрілив свою 53-літню жінку. Причиною вбивства були подружі непорозуміння. Герман Ґренке жив з цією другою жінкою тільки два роки.

— **Брат румунського короля жениться.** Румунська преса подае, що князь Микола, брат короля Кароля мае заручитись з дочкою російського великого князя Кирила, який свого часу був претендентом до царського престола і на еміграції був проголошений царем.

— **В літній резиденції папи.** Італійська преса подае, що в літній резиденції папи кипить від кількох днів оживлена праця. Реставрується літню палату, при чім працює ціла група робіт-

ників. Ця палата була замкнена від 1869 року, коли то папа Пій IX. прожив там вакації. Літню палату побудував папа Урбан VIII. над озером Альбано і впродовж двох століть ця літня резиденція була улюбленим місцем відпочинку пап. Цього року папа вибирається на вакації до цієї палати.

Дописи.

СНЯТИН. *(Свято Шевченка. — Дивна тактика радикального посла.)* Дня 29. березня ц. р. відбувся в Снятині концерт у память 70-літніх роковин смерти Шевченка. Цього року концерт пройшов краще, як бувало. Причинилися до цього в першій мірі позамісцеві громадяни і так: два ветерани в народній роботі, письменник д-р Андрій Чайковський з Коломиї і судовий радник, тепер адвокат в Заболотові п. Антін Файґель, як також п-ни Туська і Зоня Ґісовські з Коломиї. Перший з ветеранів виголосив зі щирим переконанням і пієтизмом до Шевченка вступне слово, що зробило велике вражіння на учасників, а другий, п. Файґель, захопив учасників своєю грою на скрипці. Участь от таких посивілих в народній роботі людей має велике виховуюче значіння для нашого загалу і тому бажаним булоб, щоби таку активну участь у нар. святах брали й інші наші старші громадяни. П-ни Ґісовські причинилися також до звеличання концерту: п. З. Ґісовська акомпаніяментом, а п. Туська Ґісовська гарним відспіванням двох сольових пісень. На загальне домагання мусіла співачка відспівати ще надпрограмово одну пісоньку. З місцевих громадян причинилися до звеличання концерту п. О. й Ір. Левицькі грою на фортепяні, п. Олег Левицький, еміґрант з Вел. України, як дириґент, і міщани, що ходили пильно на проби співу. Замале число учасників дасться до деякої міри виправдати сильною заверухою і сніговицею. — Подаючи вістку про цю радісну подію, не можу замовчати про другу сумну, що вяжеться з тактикою радикального посла п. Вахнюка. Цей пан посол, замість устроїти віче для всіх виборців-українців, що голосували без огляду на свої партійні погляди на одну спільну українську листу, себто на 11-ку, і здаючи перед виборцями посольський звіт устроює сходини тільки своїх партійних однодумців під фірмою-назвою „конференцій радикальної партії" і на тих конференціях перемелює вже кілька разів одно і те саме, а саме про якусь уголовість УНДО та його послів. Все це робиться очевидно з розмислом: показати перед людьми, що мало у цій справі визнаються, що радикали — то єдині українські патріоти. Вічне торочення і кидання підозрінь та посуджувань на послів з Національного Обєднання, в кожнім разі послів-товаришів, вибраних на спільну листу, послів-патріотів і людей найліпшої волі, є несмачне і — на мою думку — просто злочинне, бо це деморалізує громадянство, менше свідоме цеї тактики посла радикала. Від посла можна чейже вимагати більше політичного розуму й такту.

СТАНИСЛАВІВ. *(Шевченківські свята).* Заходом усіх культурно-освітніх товариств Станиславова відбувся в неділю, 29. березня ц. р., в салі „Сокола" Шевченківський день, на який зложилися: народнє Шевченківське свято (год. 15) і святочний концерт (год. 20). В програму обох концертів входили промови д-ра Борисевича і д-ра Чорненка, сольоспіви арт. співачки О. Дівничевої, чельове сольо проф. Івана Недільського, декламації арт. Лесі Кривіцької і В. Блавацького, хорові продукції мужеського хору „Думки" та „Станиславівського Бояна". Дириґенти: проф. Смолинський і проф. Барнич. Фортепяновий супровід спочивав у руках п-ни Т. Лепківної і п-ни Поврозниківної. Найсильніше вражіння зі всіх точок програми викликала декламація арт. театру ім. Тобілевича п. Лесі Кривіцької: „Лебедин" Шевченка і „Тарасові Шевченкові" Кривіцького сягали вершків мистецького виконання. Декламація п. Блавацького не виказувала вже тої безпосередности переживання, що попередня, і ділала на слухачів радше своєю динамікою. Незабутні хвилини мистецького захоплення дала п. Дівничева своїми сольоспівами: О. Ніжанковського: „Минули літа молодії", М. Волошина: „Ой гляну я подивлюся", Лисенка: „І багата я" й „Ой люлі, люлі". Гру проф. І. Недільського ціхувала та ніжність та вдумливість інтерпретації, яка є питомою прикметою його мистецьких продукцій. „Пісня без слів" Мендельсона оп. 109 Санжона—Крияновський була відіграна з такою ніжністю та глибиною тону, яку тільки можна видобути з віольончелі. У справжньому мистецькому захопленні слухала ціла саля тої небуденної гри. Хори не можуть виказатися такими успіхами, як сольові продукції. Мужеський хор „Думка" відспівав поправно Нижанківського: „Сонце заходить", Колесси: „На музиці", Лисенка: „Хор бранців" (з „Гамалії"), Копиця: „Думу про Чепіґу й Головатого" та „Думу про зруйнування Січи". Мішаний хор „Станиславівського Бояна" виступив з ефектовними продукціями: Й. Феретера: „Українська пісня", Родзінського: „У мороза гострі леза", Леонтовича: „Літні тони" і „Льодолом" (до слів Гр. Чупринки). Наприкінці слідіще піднести промови, з яких велике вражіння зробила головно промова д-ра Борисевича, виголошена на пополудневім народнім святі. Чистий дохід з концертів у сумі около 400 золотих призначено частинно на памятник композитора Дениса Січинського, частинно на піддержку хору „Думка" та „Станиславівського Бояна".

І. Р.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 10. квітня 1931 року: масло експортове і десерове пріма 4·30 зол., за кільо; літра молока 28—29 сот; літра сметани 1·40 зол., копа яєць 5·00—5·30 зол.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 15. квітня, год. 7.30 веч. „Бенкет глузунів".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Середа, 15. квітня, год. 7.30 веч. „Спір за сержанта Грішу".

Малий Міський Театр:

Середа, 15. квітня, год. 7.30 веч. „Інтерес з Америкою".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова оперетка „На приказ княжни" (Ліліян Гарвей).

КАСІНО: Звукова фільма: „Відкуплення" (Дж. Гільберт), музика Чайковського, російські хори.

КОЛЬОСЕЙ: „Клюб чорної руки" (Уіліем Десмонд). Хор.

ЛЕВ: Звукова фільма, „На филях пристрасти" (Вол Гайдарів, Іта Ріна).

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Надія є віч".

ОАЗА: Звукова фільма „Співцеве серце" (Ол. Джольсон, Соні Бой).

ПАЛЯС: Звукова фільма: „На Заході без змін" (Ремарка).

ПАН: „Спокуса". (Ґрета Гарбо).

ПАСАЖ: „Панамські пірати" (дві серії).

ПРОМІНЬ: „Понад сніг".

ФАТАМОРҐАНА: „Твої чорні очі". „Тайна Нани".

ХИМЕРА: „Без серць і без душі" (Гені Портен)

СТИЛЕВЕ: Залізна маска (Фербенкс).

УТІХА: „Шляхом ганьби". „Студент із Монтани".

Програма радіо.

Середа 15. квітня 1931.

Варшава (1411,8) 17.45 Концерт. **Давентрі** (1554,4) 16.30 Симф. концерт, 21.00 Загнер. вечір. **Прага** (486,2) 20.00 Концерт. **Мінхен** (532,9) 20.10 Симф. концерт. **Будапешт** (550,5) 20.30 Міжн. концерт. **Рим** (441,2) 21.00 Опера. **Мілано** (500,8) 21.20 Симф. концерт. **Париж** (1724,1) 21.45 „Людина й доля". **Харків** (937,5) 15.00, 19.30 Концерт. **Ленінград** (1000) 8.30 Концерт, 18.00 Опера.

Четвер 16. квітня 1931.

Варшава (1411,8) 23.00 Концерт. 20.30 Концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 19.00 Симф. концерт. **Будапешт** (550,5) 19.30 „Жидівка", оп. Галеві. **Відень** (516,3) 20.00 „Хто сміється останній", оп. Гн. Пієте. **Мілано** (500,8) 21.00 Опера. **Париж** (1724,1) „Маруф", оп. Рабодо. **Харків** (937,5) 16.00 Концерт, 19.30 Симф. музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кружок „Рідної Школи" в Стрию уладжує приготовний курс до гімназії від 25. квітня до кінця шкільного року. — Зголошення приймає Дирекція Українського Учит. Семинаря в Стрию, вул. Крашевського 16. **Виділ.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗОЛОТО, БРИЛЯНТИ, СРІБЛО — оцінює безплатно і купує по високій ціні Домбровскі і Розважевскі, Львів, Академічна ч. 2. Фабричний склад годинників. — Довголітня гарантія — 1447 9—?

БРОКАТИ новочасні портієри, накидки, дивани—по совісних цінах тільки — **ВАНК** — площа Марійська 5. I. пов. 1705 6—7

ГРИБИ гарні вибирані (найменче 5 кг.) по 10 зол. 1 кг., повидла з чистих сливок на цукрі, бочілочка 5 кг. 13 зол., чиста овеча бриндзя, бочілочка 5 кг. 13 зол., пчільний мід з гір в 5 кг. бляшанках по 23 зол., волоські горіхи, мішочок 5 кг. 17 зол., — висилає франко за післяплатою **МЕНДЕЛЬШТУММЕР, Косів, к. Коломиї.** 1680 10—10

МУЗИЧНІ НОВИНИ. В. Безкоровайний: „Віддала мене" — хор міш. 1 зол. „Лаг дні ночі" — хор жін. 1 зол. 1796 2—2

НАЙУСПІШНІШЕ зєднує подружжя **„ФОРТУНА"** Золочів. Присилати вимоги і дані. Оказове число 55 сот. марками. 1772 4—8

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 1538

ДО ВИНАЙМУ фронтова мебльована кімната постійному льокаторові Виспянського 31. партер. 1795 3—3

АДВОКАТ Балтарович у Золочеві прийме зараз апліканта субститута або товариша-спільника. 1803 2—3

СУБСТИТУТ нотаріяльний шукає посади. Зголошення до: В. Мартинець, Богородчани — для С. 1829 2-5

ДЛЯ ПАНЬ І ПАНІВ добра нагода без фаховости заняття і спілка з 3.000 зол. Дохід 1.500 зол. місячно без риска. — Під „Нагода" до Адміністрації „Діла". 1835 2—3

КАПЕЛЮХИ від 10 зол. та перерібки поручає дешево. — Mausenhälter, Собіського 5/I. 1840

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДЕНТИСТ-СТОМАТОЛЬОҐ

Д-р О. Чайковська-Ляхова

ЛЬВІВ, ЛЬВА САПІГИ 9. II п.

орд. 8—12, 14—18. в нед. і св. 10—12.

1478 17—?

Меблі ріжного рода, можна найкорисніше купити у відомій фірмі **„Doroteum", Льва Сапіги 34.** Тел. 15—01. **Догідні умови.** 2361 42—?

Подяка.

Сердечно дякую Вп. П. Д-рові Ярославові Гинилевичеві, лікареві Народньої Лічниці у Львові за успішне вилічення мене з тяжкої недуги.

1793 3—3

Марія Солодка
у Львові.

НЕДУГА ЛЕГЕНІВ. Туберкульоза легенів є невблаганна і щорічно скошує міліони людей без ріжниці полу, віку та стану. — При поборюванні грудних недуг та бронхіту, впертого та томлячого кашлю і т. п. дають лікарі „BALSAM THIOCOLAN-AGE" Гонсецького, що влекшує виділювання флегми, скріплює організм і самопочуття недужого, побільшує тягар тіла і усуває кашель. Уживати за порадою лікаря. Продають аптики.

Оголошення.

Старшина Руханкового Товариства „Сокіл-Батько" у Львові, повідомляє, що дня 26. квітня 1931 р. (неділя) в год. 10 рано відбудуться в домівці „Сокола-Батька", вулиця Руська ч. 20. у Львові

Загальні Збори

з таким порядком нарад:

1) Відкриття Зборів.
2) Відчитаня протоколу з послідніх Загальних Зборів.
3) Звіт з діяльности „Сокола-Батька" за 1930 рік.
4) Звіт провірної комісії.
5) Дискусія над звітами й уділення абсолюторії уступаючій Старшині.
6) Вибір голови, одного члена Президії й 4 членів Старшини, заступників та провірної комісії.
7) Усталення висоти членської вкладки на рік 1931.
8) Внески й запити.
9) Замкнення Зборів.

Якщо в означеному часі не явиться на зборах, статутом вимагане число членів потрібне до правосильности нарад, відбудуться в год. 11. цього самого дня, в тій самій домівці і з тим самим порядком нарад другі Загальні Збори, які рішатимуть без огляду на число присутніх на зборах членів.

За Старшину Т-ва „Сокіл-Батько":

М. Заячківський, голова. **Ст. Корецький,** справник.

Подяка.

Прибиті тяжким горем по ненадійній смерти мого Дорогого Мужа і нашого Дорогого Опікуна, бл. п. Томи Різничка, почуваємося до обовязку зложити подяку всім, що поспішили нам у часі нашого нещастя з поміччю і розрадою та старалися влекшити наш біль. У першій мірі дякуємо місцевому ВПР. і ВСЧ. Духовенству, а саме: о. крил. Даміянові Лопатинському, о. сов. Волод. Садовському, о. Яросевичеві й о. Хомицові за відправлення похоронних обрядів і молитви. Дякуємо дальше Дирекції і Надз. Раді Банку „Земля" в особах Вп. П. д-ра А. Говиковича і Вп. пос. д-ра Яр. Олесницького, а цьому останньому за зворушливе прощальне нагробне слово. Дякуємо Т-ву „СУПРУГА", яке в першій хвилі поспішило нам в помічю, а вкінці Родині, всім Знайомим і Товаришам, які не жалували труду і відпровадили тлінні останки Дорогого нам Покійника на місце вічного спочинку.

Львів, квітень 1931.

1837 **Опечалені ЖІНКА І СИРОТИ.**

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10